

DJKT•

DIVADLO J. K. TYLA V PLZNI

*Tři scény
plné emocí*

3/2025

DIVADELNÍ REVUE *DJKT*

OPERA | ČINOHRA | MUZIKÁL | BALET

Najdete uvnitř

OBSAH

- 4 ČINOHRA
- 10 OPERA
- 18 BALET
- 24 MUZIKÁL
- 32 JUBILEA
- 34 AKTUALITY DJKT

KONTAKTY

Ředitelství

Palackého nám. 30, 301 00 Plzeň

tel. +420 378 038 049

Odd. prodeje a služeb, předplatné a hromadné objednávky

Smetanovy sady 16, 301 00 Plzeň

tel. +420 378 038 185, 378 038 444

predplatne@djkt.eu

Denní pokladna

Smetanovy sady 16, 301 00 Plzeň

Po–Pá: 10.00–18.00

tel. +420 378 038 190

vstupenky@djkt.eu

Divadelní pokladny

(hodinu před začátkem představení)

Velké divadlo, Smetanovy sady 16, 301 00 Plzeň

tel. +420 378 038 128

Nová scéna, Palackého nám. 30, 301 00 Plzeň

tel. +420 378 038 059

Malá scéna, Palackého nám. 30, 301 00 Plzeň

tel. +420 378 038 439

Odd. marketingu a propagace

Palackého nám. 30, 301 00 Plzeň

tel. +420 378 038 180

DIVADELNÍ REVUE DJKT

vychází 4× ročně

MK ČR E 14075

Vydává: Divadlo Josefa Kajetána Tyla,

příspěvková organizace,

Palackého nám. 2971/30, 301 00 Plzeň – za podpory MK ČR

a Plzeňského kraje

IČ 00078051

Ředitel DJKT: doc. MgA. Martin Otava, Ph.D.

Zřizovatel DJKT: statutární město Plzeň

Odpovědná redaktorka: Bc. Martina Drbušková

Grafické zpracování: Michal Světlík

Foto: Irena Štěrbová, Archiv DJKT, Miroslav Chaloupka,

Martina Root, Alexandre Katsapov a Mario Bakuš

(The Queens), FCVP

Sazba: Miroslav Herejk

Tisk: Typos, tiskařské závody, s.r.o.

3/2025 vychází 2. září 2025.

Uzávěrka 1. července 2025.

Změna programu vyhrazena.

Milí diváci, vážení předplatitelé, s uplynulou sezónou jsme se rozloučili s šarmem a noblesou – *Veselá vdova* všem vykouzlila na tváři úsměv a potvrdila, že opereta má v Plzni stále své pevné místo. Sotva jsme zatleskali naposled, už se otevírá opona nové sezóny.

Začínáme jubilejním, desátým Průvodem Vendelín. Vendelín se za ty roky stal víc než našim patronem, je symbolem odvahy a lásky k našemu divadlu. A právě tuto lásku si letos připomínáme i v historickém měřítku – 1. listopadu 2025 uplyne 160 let od doby, kdy se v Plzni díky Pavlu Švandovi ze Semčic začalo hrát pravidelně profesionální divadlo v češtině.

Celá naše sezóna bude skutečně pestrá – přesně v duchu motto letošního abonmá: „*Zažij divadlo ve všech barvách!*“ Už na podzim potěšíme hned několika premiérami: čeká nás opera pro malé i velké *Jeníček a Mařenka* s působivou hudbou, velký výpravný balet o lásce a žárlivosti *La Bayadère* a také hluboce lidská a empatická hra *Vtip*, oceněná Pulitzerovou cenou. Ačkoli se *Vtip* zabývá vážným a citlivým tématem, nelekejte se – inscenace působí lehce, s nadhledem a je plná inteligentního humoru.

Srdečně vás zvú na koncerty *Rekviem v katedrále*, *Jsme muzikál & ALW*, a především na *DJKT Live* – velký koncert na náměstí Republiky pořádaný u příležitosti deseti let od projektu EHMK, díky němuž vzniklo i naše Nové divadlo. Koncert se uskuteční 14. září a já osobně se na něj velmi těším, protože znovu dostanu příležitost vystoupit s melodramem Otakara Jeremiáše *Romance o Karlu IV.* na báseň Jana Nerudy. Výjimečné bude i využití obou orchestrů – operního a muzikálového – které zahrají přímo z prostor Nového divadla.

Těším se na společné chvíle v divadle. V místě, kde se každý večer může stát malým zázrakem.

S úctou a radostí

Martin Otava
ředitel DJKT

Milí divadelní příznivci, nová sezóna je opět zde a s ní i naše činoherní menu 2025/2026 – pestré, cituplné i lehce pikantní. Po letní kulturní dietě už mám chuť ochutnat umělecké dobroty našeho souboru a věřím, že i vy.

V jevištní restauraci *Před oponou, za oponou* nikdo nesmí stát, nebo nebudu hrát se už míchají ingredience. Začínáme předkrmem: obnovená pohádka *Povídání o pejskovi a kočičce* v novém obsazení. Pak je nachystána polévka, kterou v Čechách ještě nikdo neokusil: kmenový režisér Adam Doležal umixuje českou premiéru hry americké autorky Margaret Edson *Vtip* v překladu naší kolegyně Zuzany Ščerbové. Jedná se o moderní drama s prvky černého humoru. Polévku budeme servírovat koncem října. Stejný režisér také ještě před Vánoci upeče první hlavní chod: skeptickou komediální lahůdku Milana Kundery *Jakub a jeho pán* s Martinem Stránským a Jaroslavem Matějkou.

V březnu se vrátí režisérka Natália Deáková, která pro milovníky filmů a napětí naservíruje ve Velkém divadle tajemný svět amerického městečka kdesi v Coloradu. Ochutnejte adaptaci slavného filmu Larse von Triera *Dogville*. Jako mezichod přidáme moderní recept Michala Moravce a Vojtěcha Balcara Ibsenovy *Hedy Gablerové* s Andreou Mohylovou. Jejich vize životní krize třicátníků by mohla být zajímavou sondou do našeho současného světa. A dezert? V nabídce bude od poloviny května, kdy s režisérem Radovanem Lipusem zavzpomínáme na Josefa Skupu a Jiřího Trnku v původní hře *S. K. U. P. A.* Textové a obsahové ingredience sestavuje přímo pro plzeňský soubor šéf činohry Národního divadla v Brně Milan Šotek.

Během celé sezóny máme samozřejmě i stálý jídelní lístek, a i něco navíc: podcasty, setkání před premiérou, Literární kavárnu, projekty Dramatické divadelní dílny (DDD) i koncerty Činohraní.

Přeji dobrou chuť – ať k nám přicházíte hladoví po umění a odcházíte sytí a spokojení.

Apolena Veldová
šéfka činohry

ZAŽIJ DIVADLO VE VŠECH BARVÁCH PREMIÉRY 2025/2026

OPERA	
Jeníček a Mařenka Engelbert Humperdinck	18. 10. VD
Papageno v kouzelném lese podle Wolfganga Amadea Mozarta	22. 11.* MS
Tamerlán Josef Mysliveček	31. 1. VD
Psohlavci Karel Kovařovic	18. 4. VD
Veselá vdova Franz Lehár	13. 6.* NS
Steinway Gala	14. 2. NS

ČINOHRA	
Povídání o pejskovi a kočičce Josef Čapek	27. 9.* MS
Vtip Margaret Edson	25. 10. MS
Jakub a jeho pán Milan Kundera	13. 12. VD
Dogville Lars von Trier	7. 3. VD
Heda Gablerová Henrik Ibsen / Vojtěch Balcar / Michal Moravec	21. 3. MS
S. K. U. P. A. Milan Šotek	16. 5.** VD

MUZIKÁL	
Jsme muzikál & ALW koncert s hity Andrewa Lloyda Webbera <i>reprízy pouze 4. 12. a 6. 1.</i>	29. 11. NS
Kouzelné hodinky doktora Kronera Tomáš Javorský / Jan Kaňka	10. 1.* MS
Sestra v akci Alan Menken / Glenn Slater / Cheri a Bill Steinkellner	28. 2. NS
Obejmout vlny Tomáš Syrovátka / Zdeněk Král	23. 5.** MS

BALET	
La Bayadère Ludwig Minkus / Michal Štípa	15. 11. VD
Inside Jiří Kylián / Petr Zuska / Jiří Pokorný	9. 5. NS
Princezna se zlatou hvězdou DEKKADANCERS	6. 6.* MS
Baletní inspirace 05	14. 2. MS
Balet Gala 2026	29. 5. VD

* obnovená premiéra | ** světová premiéra
Velké divadlo (VD) | Nová scéna (NS) | Malá scéna (MS)

Brontëové román **NA VĚTRNÉ HŮRCE** ožívá na scéně Velkého divadla

Emily Brontëová

Dramatizace **Jan Mikulášek** a **Marta Ljubková**, úprava **Jakub Šmíd** a **Klára Špičková**, překlad předlohy **Květa Marysková**, režie **Jakub Šmíd**, dramaturgie **Klára Špičková**, výprava **Petr Vítek**, hudba **David Hlaváč**
Premiéra 14. června 2025 ve Velkém divadle

Matyáš Darnady

Na *Větrné hůrce*, jediný román předčasně zesnulé Emily Brontëové (1818–1848), je dnes považován za jedno z vrcholných děl anglické literatury. Zachycuje vášnivý, temný a sebe-destructivní vztah Catherine Earnshawové a nalezence Heathcliffa, jehož život je poznamenán vykořeněností, tragickým osudem a touhou po pomstě. Na pozadí nehostinné krajiny yorkshirských vřesovišť sleduje osudy dvou rodin, v nichž se dávné křivdy a posedlosti dědí z generace na generaci. Pro renomovaného režiséra Jakuba Šmída – známého z divadelní, filmové i televizní tvorby (mj. *Laputa*, *Na krátko*, *Neplavci*) – je to první spolupráce s plzeňským divadlem. Podle něj přináší inscenace dvě zásadní výzvy: „První spočívá v tom, že postavy v příběhu stárnou – herci tedy musí ztvárnit své role od dětství až po stáří. Druhým úskalím je samotná doba, v níž se román odehrává – devatenácté století. Spolu se scénografem Petrem Vítkem jsme se pokusili najít současný vizuální jazyk, který by zachoval atmosféru, ale zároveň oslovil dnešního diváka.“

Matyáš Darnady, Klára Kuchinková

Zuzana Ščerbová

Libor Stach, Klára Kuchinková

„Dvojrole Kateřiny a mladé Kate je další hereckou příležitostí pro Kláru Kuchinkovou. Nalézáme ji v několika hereckých polohách – od rozverně dívky po nešťastnou, v neláskyplném vztahu uvězněnou ženu. Zvláště silné jsou momenty, kdy mluví na mikroport a její hlas zní jakoby z jiného světa. Matyáš Darnady, jenž typově přesně odpovídá postavě Heathcliffa, se v průběhu inscenace vyvine z bouřliváka v šíleného muže shakespearovského formátu. Rovněž Hindley Vladimíra Pokorného je uvěřitelný ve své nenávisti k nevlastnímu bratrovi a v sebe-destructivním opilství.“

Michaela Svobodová, ART.CESKATELEVIZE.CZ, 20. června 2025

Eliška Vocolová, Matyáš Darnady

Petr Urban, Nicole Tisotová, Vladimír Pokorný, Klára Kuchinková, Zdeněk Hruška

VTIP na hraně života

Margaret Edson

Překlad **Zuzana Ščerbová**, režie **Adam Doležal**, dramaturgie **Zdeněk Janál**, scéna **Michal Syrový**,
kostýmy **Agnieszka Pátá Oldak**, hudba **Petr Zeman**
Česká premiéra 25. října 2025 na Malé scéně

Apolena Veldová

Další novinkou současné dramatiky na Malé scéně bude 25. října komorní hra *Vtip* Margaret Edson. Tato hluboce lidská a empatická moderní divadelní hra však není navzdory svému náročnému tématu smutná, jak by se na první pohled mohlo zdát. Herečka hlavní role (Apolena Veldová) je po celou dobu na scéně a vypráví nám události ze svého aktuálního života i situace retrospektivní v podstatě formou Stand Up Comedy. Ovšem tak, že nás také vede k zamyšlení nad naší existencí a křehkostí a nad možnostmi náhlých změn v životě. *Vtip* je tak hrou plnou inteligentního a černého humoru, s velkým přesahem. Na repertoár naší Malé scény ji zařazujeme v rámci dramaturgické linie zaměřené na současnou světovou dramaturgiu, která se zabývá zásadními sociálními fenomény dneška, s jakými jsme mnohdy konfrontováni i v běžném životě. A potýkání se s vážnou nemocí takovým tématem dozajista je. Je myslím dnes i uměleckým trendem, že se tvůrci tímto tématem zabývají. Sdílení v divadle pak může vést i k nadhledu či úlevě nad otázkami, před nimiž se možná schováváme. Ale právě naopak konfrontace může vést k většímu smíření.

Hlavní postavou hry je Vivian Bearingová, ve své profesi velmi úspěšná žena, přísná na sebe i na své okolí. Je váženou profesorkou britské literatury se zaměřením na anglickou renesanční poezii,

John Donne

Když jedovatý nerost a když strom,
jehož plod smrt měl nesmrtelným dát,
když chlípny kozel, závistivý had
nesmí být proklet – proč mně hrozí On?
Proč rozum mám či úmysl a v tom
hřích, v jiných běžný, můj, horší je snad?
Když odpustit je snadné a Bůh rád
to má, proč v hněvu na mě pouští hrom?
Však kdo jsem, že hlas na tebe jsem zdvih,
ó Bože? Ó! Z tvé krve nejdražší, z té,
i z mých slz učiň potopu a Léthé,
ať nevzpomeneš už můj černý hřích!
Že pro něj paměť máš, v tom vidí dluh:
mně milost dá, když zapomene Bůh.
(překlad Zdeněk Hron)

především na život a dílo básníka Johna Donna. Jeho verše a jejich rozbor ji dosud byly téměř celým jejím životem. Ten se jí však rázem radikálně promění, nyní již nezkouší své studenty a není k nim nekompromisní, nekompromisní je v jednotlivých etapách její experimentální léčba a lékaři Harvey Kelekian (Miloslav Krejsa) a Jason Posner (Libor Stach), pro které je celý proces zároveň velkou výzvou. Vedoucí literárního výzkumu se tak stává najednou objektem výzkumu jiných. V překonávání všech nástrah v nemocnici, v úvahách o životě a jeho dočasnosti ji pomáhá jednak množství jejího nezdolného černého humoru, jednak opět objekt jejího zájmu, metafyzické verše Johna Donna. Ty jí dávají jistou psychickou výhodu v tom, jak to všechno zvládnout, i možnost smíření, ať už by se na konci léčby stalo cokoli. Výraznou psychickou podporou ji je také zdravotní sestra Susie (Klára Kuchinková).

Autorka hry Margaret „Maggie“ Edson (nar. 1961) vystřídala celou řadu zaměstnání, pracovala také v nemocnici, kde se pro svoji hru *Vtip* částečně inspirovala. Stabilně se však věnuje své profesi středoškolské profesorky, se svojí ženou, historičkou umění, Lindou Merrill a jejich dvěma dětmi žije v americké Atlantě. Dá se říci, že je autorkou jediné, ovšem výjimečné hry. Úspěch na sebe sice nechal chvíli čekat, zato byl obrovský. *Vtip* rozepsala

v roce 1991, poprvé se na scéně objevil v roce 1995 a pak po úspěchu inscenace v MCC Theatre na Off-Broadwayi za ni v roce 1999 obdržela mimořádně prestižní Pulitzerovu cenu (tu dostala i současně uváděná hra na Malé scéně *Pohřbené dítě* i v minulé sezóně derniérovaná *Králiči nora*). Na Broadwayi ji pak v roce 2012 hrála Cynthia Nixon. Námět také zaujal režiséra Mikea Nicholse, který ji v roce 2001 pro svůj snímek zadaptoval společně s herečkou hlavní role Emmou Thompson. Film pak byl oceněn cenou Emmy pro nejlepší televizní film roku.

Tak jako po inscenacích *Příliš drahý jed* a *Souhlas* se můžete i po reprízách této inscenace těšit na diskuse s odborníky (z řad psychologů, lékařů či pracovníků paliativní péče), neboť si myslíme, že právě témata této hry přímo vybízejí ke všeobecné širší diskusi.

Zdeněk Janál

1

2

3

4

5

5

SEZÓNA SILNÝCH PŘÍBĚHŮ A VÝJIMEČNÝCH OSOBNOSTÍ

Činohra DJKT se v sezóně 2025/2026 pustí do pěti nových titulů – tři vzniknou ve Velkém divadle, dva na Malé scéně. Dramaturgie tentokrát vsadila na pestrý mix: propojí současnou světovou dramaturgiu, originální pohledy na klasiku i témata s regionálním přesahem. Sezónu otevře česká premiéra hry *Vtip* ověřené Pulitzerovou cenou od americké autorky Margaret Edson. Následovat bude křehká i hravá variace Milana Kundery *Jakub a jeho pán* s Martinem Stránským v hlavní roli. Obě tyto inscenace připraví kmenový režisér Adam Doležal. Jaro přinese adaptaci von Triero *Dogville* v režii Natálie Deákové a novou inscenaci *Hedy Gablerové* v režii Michala Moravce. Tečku za sezónou udělá premiéra novinky Milana Šotka *S. K. U. P. A.* – pocta Josefu Skupovi a legendě Spejbla a Hurvínka, kterou soubor uvede při příležitosti Hurvínkových 100 let. Inscenaci věnovanou osobnosti Josefa Skupy nastuduje režisér Radovan Lipus.

PRAVDA ZNOVU NA SCÉNĚ

Komedie *Pravda* z pera uznávaného francouzského dramatika Floriana Zellera se opět vrací na jeviště Velkého divadla. Situační hra o nevěře, v níž je lež povýšena na umění a pravda přináší více otázek než odpovědí, si získala přízeň diváků svou chytrou strukturou, svižným tempem i hereckými výkony Apoleny Veldové, Jany Ondruškové, Michala Štěrby a Jaroslava Matějky. Pod režijním vedením Thomase Zielinského inscenace rozehrává rafinovanou hru zdání, klamu a nejistoty. *Pravda* není jen komedií – je zrcadlem, ve kterém se s úsměvem můžeme zhlédnout. Vstupenky na první lednové reprízy budou v prodeji od 15. října.

6

- 1 | *Vtip*
- 2 | *Jakub a jeho pán*
- 3 | *Dogville*
- 4 | *Hedy Gablerová*
- 5 | *S. K. U. P. A.*
- 6 | Jana Ondrušková, Michal Štěrba
- 7 | Eliška Bartáková, Martin Otava
- 8 | Klára Kuchinková, Jan Maléř (2018)

MONIKA ŠVÁBOVÁ OCENĚNA UMĚLECKOU CENOU MĚSTA PLZNĚ

Ve čtvrtek 25. června převzala Monika Švábová Uměleckou cenu města Plzně za celoživotní dílo. Monika působí v Plzni už od roku 1968 a výrazně se podílí na uměleckém profilu souboru. Od samého začátku své kariéry byla obsazována do velkých postav, nejedna inscenace byla uvedena právě proto, aby v ní herečka mohla prokázat své mistrovství. Za celé divadlo gratulujeme a přejeme mnoho dalších rolí, které jí přinesou radost a naplnění.

7

LITERÁRNÍ KAVÁRNA PODESÁTÉ OSLAVILA VÍTĚZE

Večer 11. června 2025 se Malá scéna proměnila v prostor, kde se slova stala oslavou. Vítězné texty Literární kavárny zde zazněly v podání herců činohry DJKT, kteří jim propůjčili hlas, rytmus a emoci. Slavnostní galavečer se stal vrcholem celoroční cesty věnované autorskému psaní – poctou představitosti, tvořivosti a odvaze sdílet svůj vnitřní svět. Každý ročník soutěže je rozdělen do čtyř tematických okruhů, které čerpají inspiraci z činoherních inscenací DJKT a zároveň reagují na aktuální společenská témata. Z přijatých příspěvků vybírá odborná porota i čtenáři ty nejvýraznější – a právě ty pak ožívají na jevišti v citlivém hereckém ztvárnění. Chcete-li se přidat a podílet se o své příběhy, témata 11. ročníku najdete na webových stránkách Literární kavárny.

8

PEJSEK A KOČIČKA HOSPODAŘÍ NA MALÉ SCÉNĚ

Od 27. září se na Malé scéně opět zabydlí pejsek a kočička z nesmrtelných Čapkových příběhů. *Povídání o pejskovi a kočičce* Josefa Čapka vyšlo v roce 1929 a od té doby se stalo klasikou. Dnes snad neexistuje generace, která by se s Čapkovými příběhy o pejskovi a kočičce, kteří spolu žijí v domečku a chtějí vše dělat jako dospělí, nesetkala. Plzeňská inscenace Filipa Nuckollse z roku 2018 je pro tři herce a vychází z neznámějších příběhů – jak pejsek s kočičkou myli podlahu či jak pekli dort. Milý ráz inscenace podporují i kostýmy Lucie Šperlové a scéna Lukáše Kuchinky, v níž dominuje nábytek v nadživotní velikosti. Obnovená premiéra s novým obsazením se odehraje 27. září 2025.

VESELÁ VDOVA

zvedla diváky ze sedaček

Franz Lehár

Libreto **Victor Léon a Leo Stein**, překlad písňových textů **Eva Bezděková**,
překlad a úprava mluvních textů **Martin Otava**, hudební nastudování a dirigent **Jiří Petrdlík**,
režie **Martin Otava**, korežie, přenesení inscenace **Michal Lieberzeit**, kostýmy **Dana Haklová**, scéna **Lukáš Foniok**
27. června 2025 v Amfiteátru Lochotín

Sólisté, sbor opery DJKT, externí sbor, balet DJKT, komparz

V pátek 27. června 2025 se DJKT slavnostně rozloučilo s divadelní sezónou 9. ročníkem open-air akce Noc s operou, která letos nabídla jednu z nejpůvodnějších operet všech dob – *Veselou vdovu*. V hlavních rolích zářili Livia Obručník Vénosová jako energická Hanna Glawari a Michal Bragagnolo v roli noblesního Danila Daniloviče. Na jevišti se během večera vystříдалo více než 320 účinkujících a ti vytvořili velkolepou podívanou pod širým nebem.

„Velkolepá *Veselá vdova* se v Plzni zkrátka povedla. Režijně, scénograficky i hudebně. Nabídla operetu v tom nejlepším slova smyslu.“

Vítězslav Sladký, MUSICAL-OPERETA.CZ,

Díky primátorovi Romanu Zarzyckému a městu Plzeň měl letošní ročník – stejně jako ten loňský a předloňský – charitativní přesah. Kancelář primátora věnovala za každou prodanou vstupenku 25 korun na dobročinné účely. Celkem se prodalo 4 830 vstupenek, což představuje výslednou částku 120 750 korun. Šek symbolicky předala radní města Plzně Eliška Bartáková. Celková návštěvnost přesáhla 5 200 diváků, divadlo totiž poskytuje vstupenky externistům a komparzu jako formu honoráře.

V roce 2026 uvede DJKT na Noci s operou nejslavnější světový hit-muzikál *Mamma Mia!*, a to hned ve dvou termínech – 26. a 27. června 2026. Předprodej vstupenek bude spuštěn 15. září 2025, abonenti DJKT mohou využít přednostní nákup od 1. září 2025.

Sólisté, sbor opery DJKT, externí sbor, balet DJKT, komparz

Livia Obručník Vénosová, Michal Bragagnolo

Dalibor Gondík, Michal Bragagnolo

Martin Otava, Eliška Bartáková

Akce se konala pod záštitou ministra kultury Martina Baxy, primátora města Plzně Romana Zarzyckého, hejtmána Plzeňského kraje Kamala Farhana a starostky městského obvodu Plzeň 1 Ivany Bubeníčkové.

Nevšední a emocemi nabitá **GIUDITTA** oslnila diváky

Franz Lehár

Libreto **Paul Knepler** a **Fritz Löhner-Beda**, úprava **Vojen Drlík** a **Martin Otava**,
hudební nastudování **Jiří Petrdlík**, režie **Martin Otava**, scéna **Lukáš Kuchinka**, kostýmy **Dana Haklová**
Premiéra 7. června 2025 na Nové scéně

„Ze sólových pěvců jednoznačně zaujal výkon **Soni Godarské**, byť se její kolorатурní soprán může zdát pro tuto roli příliš subtilní. Mladá pěvkyně svůj part přednesla s neomylnou intonační jistotou, navíc s mnoha dynamickými odstíny a pravou lehárovsou lehkostí. Suverénní výkon podpořil i její šarm a atraktivní zjev.“

Marta Ulrychová, KLASIKAPLUS.CZ, 10. června 2025

Soňa Godarská, Jana Piorecká

Vanda Šípová, Michal Bragagnolo

Soubor opery uvedl koncem minulé sezóny poslední a nejambicióznější dílo slavného skladatele Franze Lehára. Tato pozdní opereta, která se svým rozsahem, dramatickým obloukem i hudební propracovaností blíží opeře, se na plzeňské jeviště vrátila po více než osmdesáti letech. Lehárova labutí píseň, zasazená do exotických kulís Středomoří a severní Afriky, nabízí nejen silný příběh o vášni a osudových rozhodnutích, ale také fascinující hudbu s nádechem melancholie a elegance 30. let. V centru příběhu stojí Giuditta, žena, která opouští manžela a po boku důstojníka Octavia prchá do severní Afriky. Když je Octavio povolán zpět do armády, stojí oba před osudovým rozhodnutím, které prověří sílu jejich lásky i charakterů.

Soňa Godarská, Richard Samek

Tomáš Kořínek

Jan Maria Hájek, Lenka Pavlovič

Soňa Godarská, balet DJKT

„Opeře JENÍČEK A MAŘENKA nechybí lehkost ani humor,“ říká režisér Štěpán Pácl

Engelbert Humperdinck

Libreto **Adelheid Wette**, český překlad **Eva Bezděková**, hudební nastudování **Jiří Štrunc**, režie **Štěpán Pácl**, scéna **Adéla Szturcová**, kostýmy **Linda Boráros**
Premiéra 18. října 2025 ve Velkém divadle

Režisér Štěpán Pácl má na kontě oceňované inscenace současné i klasické dramatiky, působil jako umělecký šéf Divadla Petra Bezruče, kmenový režisér činohry Národního divadla Praha i Národního divadla Brno. V Plzni jej diváci mohou znát například z inscenace *Antigona* či scénického melodramu *Radúz a Mahulena*. Nyní se do DJKT vrací jako režisér opery Engelberta Humperdincka *Jeníček a Mařenka*. Právě tato inscenace se stala podnětem k rozhovoru, který se věnuje nejen režijním specifikům pohádkového příběhu, ale i hlubším rovinám, jež klasická opera může nabídnout dnešním divákům – dětem i dospělým.

Plzeňští diváci vás mohou znát z poslední doby také jako režiséra Zeyerova a Sukova scénického melodramu Radúz a Mahulena. Chtěl byste se k tomuto žánru ještě někdy vrátit?

Sukovo a Zeyerovo kongeniální dílo nejen propojuje mluvené slovo a hudbu v nečekané obrazy, ale nechává slovo a hudbu na sebe narážet, nechává jedno měnit v druhé. Slovo opouští svou významovou podobu a stane se čistou, abstraktní emocí, pocitem, dechem a hudba protnutím se slovem získává velice konkrétní a ostrý, až hmatatelný tvar. Příběh tak lze vyprávět s neobvyklou emotivní razancí a vnímat jej v mnoha smyslových rovinách. V plzeňském divadle zažívá tento žánr renesanci, což považuji za velmi záslužné. Nejde jen o pěstování žánru jako takového, ale o možnost nahlížet na svět zase jiným způsobem.

Jste původně činoherní režisér, toto je po Pucciniho Manon Lescaut v Národním divadle Brno vaše druhá operní režie. Jaké zkušenosti si z Manon přinášíte do Jeníčka a Mařenky?

Mám pocit, že operní režie je radostná už z podstaty – proces celého zkoušení provází hudba, která podněcuje, inspiruje a naplňuje. Práce na Pucciniho Manon mě přesvědčila o tom, že všechno, co člověk potřebuje vědět, je ukryté v partituře, a že hudba je vodítkem, strukturou, kterou je třeba „jen“ zhmotnit na jevišti.

Jeníček a Mařenka je opera, která byla psaná Engelbertem Humperdinckem pro děti konce 19. století. Jak může toto dílo promlouvat k dnešním dětem?

Dobré pohádky mají archetypální půdorys, jsou prvním návodem, jak se orientovat ve světě, jak rozpoznat bezpečné a nebezpečné a jak se nebát rozkrývat nejednoznačnost světa. K takovým pohádkám Humperdinckovo vyprávění určitě patří. Navíc – jako každý dobrý příběh – nabízí více vrstev. Od té nejjednodušší vrstvy „odvážnému štěstí přeje“ po

spirituální, iniciační vrstvu rituálního přechodu z dětství do dospělosti. Okamžik, kdy se vydáváme do neznámých míst plných překážek, které bude třeba překonávat a se kterými si nejprve nevíme rady, ať už je to nová škola, nebo nová práce nebo temný les či hlubina vlastního nevědomí, je věčným motivem. Dětská mysl je takové okamžiky schopna vnímat velice citlivě a takové pohádky mohou snad být i posilou pro to odvážně vstupovat do neznámých míst a odvážně překonávat nelehké úkoly.

Možná jste podobnou otázku řešil i v souvislosti s Maeterlinckovým Modrým ptákem, kterého jste ve Stavovském divadle pojal jako inscenaci pro celou rodinu. Co pro vás vlastně znamená tento pojem – rodinné představení?

Představení, které se stejně jako dobrá pohádka pohybuje ve více vrstvách: některé vrstvy jsou přístupné hlavně dětem, některé nebo lépe velká většina dětem i dospělých, některé vrstvy pobaví jen dospělí. Při rodinné návštěvě jsou pak všechny vrstvy prostoupené

společným zážitkem a tím, že zážitky rodiče a děti mezi sebou mohou sdílet. Jedni se tak stávají průvodci těm druhým. Dětský divák je díky své imaginativní výbavě z podstaty velmi zkušený divák – rád si představuje. Takže mu lze nabízet představení chytrá a nápaditá, která ho vybízejí k představování si, domýšlení, spoluvytváření. Je-li pak takový divadelní zážitek

hluboký, silný a zároveň plný smíchu sdíleného se sourozenci, rodiči či prarodiči, má ještě větší sílu.

Zpátky k Jeníčkovi a Mařence. Všichni známe pohádku o perníkové chaloupce, jak se vypráví tady u nás, operní verze ale přináší do příběhu i další motivy, ať už se jedná o sociální témata, nebo o specifické náboženské a mytologické představy. Jak byste popsal pohádkový svět Humperdinckovy opery a konkrétně vaši inscenace?

Vyprávění Humperdincka a jeho sestry Adelheidy Wette reflektuje soudobý jev 19. století – chudobu poměrně velkého počtu obyvatel, kdy záměrně zanechat děti v lese hladu a zvířatům napospas bylo ne zcela ojedinělé řešení zoufalé sociální situace některých rodin. Odtud snad i představa perníkové chaloupky nebo jakéhosi cukrového ráje, která vznikala v důsledku hladových halucinací. Ostatně i tuto variantu máme z této doby zaznamenanou v podobě pohádky. O slastných preludech způsobených hladem a zimou sugestivně vypráví Hans Christian Andersen ve své pohádce Děvčátko se sirkami. Oproti realitě 19. století naše

ztracené děti v Humperdinckově opeře hlady neumřou, ale jejich výchozí situace je podobně beznadějná: hlad, práce od rána do večera, protloukání se ode dne ke dni, bez radosti, s věčnou otázkou: „Co bude zítra?“ Nakonec matčino vyčerpání a beznaděj způsobí „zkrat“, ve kterém bezmyšlenkovitě vyžene děti do nebezpečného lesa. Ne aby se jich zbavila, ale protože už si neví rady.

Přestože děti v lese hlad zaženou lesními jahodami a hlady nezemřou, v jistém smyslu se zásvětí dotknou. Když děti ztratí ve tmě cestu domů, vyčerpáním a strachem usnou uprostřed lesa. Před usnutím ale modlitbou prosí anděle strážné o ochranu. Během spánku se k nim z nebe opravdu snesou andělské zástupy, které je celou noc chrání. Takový motiv v jiných variantách Jeníčka a Mařenky nenajdeme, to je čistě osobní vklad Humperdincka a jeho sestry, kterým zvýrazňují onu spirituální a iniciační vrstvu. Ve spánku se děti ocitají na hranici mezi lidským bytím a věčností, mezi životem a smrtí. A možná právě tato snová, přeludová zkušenost s konečností vlastního života jim skrytě dodá sílu a odvahu se o vlastní život poprat, nevzdat to a vybojovat si ho zpět.

Humperdinck celou operu hudebně otvírá andělským motivem, andělé hudebně provázejí Jeníčka a Mařenku celou dobu. Tato andělská přítomnost je jedním z inscenačních klíčů. Andělé nemají majestátní romantickou podobu 19. století, sami vycházejí spíš z dětské fantazie. Důležitým motivem, kterým Humperdinck a Wette příběh obohacují, jsou zakleté děti, které se Jeníčkovi a Mařence podaří osvobodit poté, co přemůžou Ježibabu. Vedle té odvahy musí děti projevit i jistou odpovědnost a upřednostnit pomoc druhým před záchranou sebe sama.

A nelze nezmínit Ježibabu, její interpretační klíč leží také v hudbě. Ježibaba je směsicí zábavnosti, svůdnosti, požívačnosti, sebeobdivu a sebelásky. Je to figura strašidelná, ale zároveň komická. K tomu směřuje už i obsazení, kde Ježibaba je hrána tenorem, tedy mužem. Ostatně u nadpřirozených bytostí si nelze být jistý ničím, ani rodem, ani pohlavím. Hudebně Humperdinck buduje tento charakter s obrovskou chutí a jistou pořouchlostí. Není to zlo děsivé a ohromující, ale svůdné, laskavé, na první pohled neškodné. Je to vábení do světa jednoduchých řešení a řečeno chemicky jednoduchých cukrů, po kterých zbyde jen další hlad, hlad po další okamžité radosti a okamžitém štěstí bez námahy. A to je to hlavní, čemu musí Jeníček s Mařenkou odolat!

Engelbert Humperdinck byl silně spjat s rodinou Wagnerů. Spatřujete v jeho Jeníčkovi a Mařence vlivy Richarda Wagnera? Jak vlastně vnímáte Humperdinckovu hudbu z divadelního hlediska?

Humperdinck hudbou vypráví, je nejen operním skladatelem, ale také dramatikem. Buduje napětí a kontrast, není třeba rozumět slovům, hudebno vyjevuje základní linie příběhu samo. Hudba je to chytlavá, velmi přístupná, srozumitelná a přitom mohutná, vrstevnatá. Skvěle pracuje s motivy, kterými si připravuje budoucí situace, anebo dává předchozí do děje, do nových kontextů. A v neposlední řadě, tato hudba má obrovský duchovní rozměr a zároveň jí nechybí humor a lehkost.

Děkuji za rozhovor.

Vojtěch Frank

Lucie Hájková, Jiří Kubík, Amír Khan (2021)

JOHANN STRAUSS GALA A NÁVRAT NETOPÝRA

Ve čtvrtek 18. září sólisté a orchestr opery DJKT představí ve Dvoře Králové nad Labem program věnovaný 200. jubileu narození vídeňského mistra valčíku a operety – Johanna Strausse ml. Gala koncert nabídne to nejlepší ze Straussovy orchestrální tvorby (*Na krásném modrém Dunaji*, *Císařský valčík*, *Pizzicato polku* a mnoho dalšího), ale i ukázky z operet *Netopýr* nebo *Cikánský baron*. Na počest Johanna Strausse se na repertoár opery DJKT vrací okouzující opereta *Netopýr*, a to pouze v pěti reprízách, které se odehrají v průběhu prosince a ledna.

OPERA NABÍDNE NOVÁ SETKÁNÍ S KLASIKOU I ZNOVUOBJEVENÉ POKLADY

Sezóna 2025/2026 v plzeňské opeře bude jako partitura plná kontrastů – propojí světově proslulá díla s opomíjenými poklady hudebního odkazu. V jednotlivých inscenacích se zrcadlí krása tradice i odvaha objevovat. Brány sezóny otevře pohádková opera *Jeníček a Mařenka* Engelberta Humperdincka – návrat k bohaté melodice a snové atmosféře, která okouzlí publikum napříč generacemi. Dalším hudebním zjevením bude *Tamerlán* Josefa Myslivečka – mistrovské dílo „božského Čecha“ se tak poprvé dostane na scénu DJKT. V podání operního souboru zazní nejen s vášní a noblesou, ale bude také reprezentovat Plzeň v květnu 2026 na prestižním festivalu Musica Bayreuth. Vrchol sezóny přinese návrat *Psohlavců* Karla Kovařovice – opery zakořeněné v české historii i krajině. Po více než půlstoletí se tento výjimečný titul vrací na plzeňské jeviště s naléhavostí, která překračuje čas. Závěr sezóny rozzáří obnovená premiéra *Veselé vdovy* Franze Lehára – operetní skvost, v němž se nostalgie snoubí s elegancí.

REKVIEM V KATEDRÁLE

Už popáté zamíří soubor opery na podzim do katedrály sv. Bartoloměje. Tentokrát budou mít posluchači možnost seznámit se s duchovním dílem Michaela Haydna, bratra slavnějšího skladatele Josepha. Michael Haydn komponoval napříč hudebními formami, od komorních skladeb až po orchestrální, ale jeho srdce patřilo duchovní hudbě. Jeho *Rekviem c moll*, MH 155 z roku 1771 ovlivnilo i Mozartovo proslulé poslední dílo. Za sebou nechal desítky skladeb, ale protože měl averzi k tisku, tak většina jeho tvorby existuje pouze v rukopisné podobě. Kompletní sbírka jeho neotištěných skladeb je dnes uchována v knihovně benediktinského kláštera sv. Petra v Salcburku. Jedinečný koncert v gotickém prostoru plzeňské katedrály se uskuteční 26. října. Vstupenky jsou v prodeji.

NÁVŠTĚVA STARÉ DÁMY

tančí mezi svědomím a penězi

Anna Vita

Režie a choreografie **Anna Vita**, hudba **Karl Amadeus Hartmann, Dmitrij Šostakovič, Eric Idle**,
scéna a kostýmy **Andrea Pavlovičová**
Premiéra 24. května 2025 na Malé scéně

uprostřed Karel Audy

Se souborem tento přitažlivý titul nastudovala renomovaná německá choreografka Anna Vita, která v inscenaci propojuje současný tanec s groteskou a dramatickým slovem. Děj vypráví o bohaté Claire vracející se do zchudlého městečka, aby se pomstila Alfredovi, kvůli kterému kdysi musela v hanbě a bez peněz město opustit. Nyní nabízí městu miliardový příspěvek výměnou za smrt svého tehdejšího přítele. Téma laciného optimismu a manipulace penězi rezonuje celou inscenací. Vizuálně silné kontrasty podtrhují i kostýmy Andrey Pavlovičové – zatímco Claire přichází v růžové, symbolizující její bohatství i cynismus, obyvatelé města jsou zpočátku šedí. Jak však podléhají její nabídce – zabít Alfreda výměnou za finanční pomoc – jejich vzhled se mění.

Balet

Victoria Roemer

uprostřed Karel Audy

Justin Rimke, Miroslav Suda, Mátyás Sántha

„Karel Audy jako jeden z představitelů ústřední mužské postavy proniká do Alfredových spodních vrstev celou svou duší a tělem. Svým jednáním a přiznáním si viny se stává ve městě jedinou morální bytostí v protikladu k zmanipulované, bezduché, vyprázdňené mase uspokojené penězi, které se na ni ve finále tiše snášejí. Výborná je také Sara Antikainen v roli Claire, balerínou herecky procítěnou, s jemným odstíněním vědomí moci, krutosti a s pevným odhodláním, s nímž do Güllenu zavítala. Anna Vita převedla umně a srozumitelně Dürrenmattovu tragikomedii do taneční podoby, s níž dobře konvenují vybrané kompozice Karla Amadea Hartmanna a Dmitrije Šostakoviče (i již výše zmíněná píseň Erica Idlea). Návštěva staré dámy je dle mého názoru nejlepší inscenací plzeňského baletního souboru končící divadelní sezóny 2024/2025.“

Lucie Dercsényi, TANEČNÍ AKTUALITY.CZ, 12. června 2025

Sara Antikainen, Karel Audy

Jarmila Hruškociová, Gaëtan Pires

„LA BAYADÈRE má v sobě cosi magického. Stále mě oslovuje,“ přiznává choreograf Michal Štípa

Ludwig Minkus / Michal Štípa

Choreografie a režie **Michal Štípa**, hudební nastudování **Jiří Petrdlík**, scéna **David Janošek**, kostýmy **Michaela Wenzelová**
Premiéra 15. listopadu 2025 ve Velkém divadle

Poprve ve své historii uvede Divadla J. K. Tyla velkolepý romantický balet *Bajadéra* s hudbou Ludwiga Minkuse. Jeho děj nás zavede do starověké Indie, kde se odehrává příběh o lásce a zradě. Choreografi a režii vytvoří Michal Štípa – dlouholetý první sólista Národního divadla v Praze, dvojnásobný držitel Ceny Thálie, bývalý šéf baletního souboru Moravskoslezského divadla v Olomouci, v současnosti taneční pedagog a choreograf.

V době vzniku baletu Bajadéra byli diváci doslova fascinováni příběhy nešťastné lásky s orientální tematikou a prvky nadpřirozena. Myslíš, že i současná generace diváků ocení tato specifika éry romantismu?

Věřím, že ano, možná k nim přistupuje trochu jinak než publikum v 19. století, ale základní emoce, které tyto příběhy nesou – láska, žárlivost, zrada, bolest, ztráta, naděje – jsou stále stejné. Lidská duše se za staletí tolik nezměnila. A Bajadéra je v tomto směru skutečně silné dílo. Příběh je sice ovlivněný tehdejšími pohledem na Orient, ale v jádru je to velmi lidské a dojemné drama. Myslím, že romantismus má stále své místo – možná právě dnes, kdy je všechno tak racionální, rychlé a vysvětlené, je prostor pro snění, symboliku a tajemství ještě důležitější než dřív. Mladší publikum je možná zvyklé na dynamičtější podání a vizuální efekty,

Balet

ale když se nechá unést hudbou a tancem, dokáže se do příběhu ponořit stejně hluboko jako kdokoli před ním. Balet má kouzelnou schopnost vyprávět beze slov, a přesto velmi intenzivně. A právě Bajadéra svými silnými emocemi a vizuálně podmanivými scénami má v sobě něco nadčasového. Například „Království stínů“ je až hypnotická pasáž, najednou se ocitnete v jiném světě, kde se všechno zpomalí, ztiší a vy vnímáte jen pohyb, hudbu a pocit. Samozřejmě je důležité, jak balet interpretujeme. Nechci ho servírovat jako zasklený exponát z muzea. Chtěl bych, aby byl autentický a zároveň živý, aby dokázal oslovit dnešního diváka. A to není o modernizaci za každou cenu, ale o pochopení podstaty toho díla. Pokud tanečník cítí emoci, kterou vyjadřuje, divák to pozná – a je jedno, jestli je to teenager nebo sedmdesátiletý pán. Není to jen o tanečních výkonech – je to o tom, co se v nás během toho večera odehraje.

Ve své bohaté taneční kariéře jsi se několikrát s tímto baletem setkal a tančil v jeho různých verzích, dokonce jsi byl za hlavní mužskou roli válečníka Solora nominován na Cenu Thálie.

Bajadéra rozhodně patří mezi tituly, které mají v mé kariéře výjimečné postavení. Vlastně mě tento balet provází už od dob taneční konzervatoře. Při svém absolventském vystoupení jsem měl tu čest tančit právě scénu „Království stínů“ a už tehdy na mě silně zapůsobila nejen svou technickou náročností, ale hlavně hudbou a jakousi zvláštní hloubkou. Krátce poté jsem měl možnost tento titul nastudovat v Národním divadle Brno a později i na scéně Národního divadla v Praze. Každé nastudování bylo jiné, každé mi přineslo nové zkušenosti a jiný pohled na příběh i postavu, což je na klasických baletech krásné – můžete je tančit znovu a znovu a vždy najdete něco nového, co vás inspiruje. Později nastala jedinečná příležitost se k Bajaděře vrátit už ne jako interpret, ale jako choreograf v Moravskoslezském divadle v Olomouci. Byla to velmi cenná a obohacující zkušenost, zároveň však obrovská výzva – nahlédnout na dílo z jiné perspektivy, pracovat s tanečníky, hledat výraz, rytmus, smysl a zároveň zachovávat tradiční strukturu, jež v sobě nese všechno, co dělá balet baletem – krásu, emoci, napětí i technickou brilanci. Má v sobě cosi magického, co mě stále znovu oslovuje.

Zachovává tvoje inscenace původní koncepci čtyř dějství (jednání) anebo máš v plánu nějaké úpravy či dokonce moderní verzi, což se v posledních letech stalo populárním trendem?

Na rozdíl od původního díla jsem se rozhodl pro dvouaktovou strukturu – v prvním jednání se odehrávají tři obrazy, ve druhém pak dva. Není to však žádný ústupek současným trendům ani snaha o modernizaci za každou cenu, navíc

Justin Rimke, Afroditi Vasilakopoulou

musím přiznat, že bych si jednou moc přál vytvořit úplnou, nezkrácenou verzi Bajadéry, ale rozhodnutí zkrátit děj vzešlo především z praktických důvodů. Bajadéra je po všech stránkách velmi náročný titul – nejen pro tanečníky, ale i z hlediska produkce. Scéna, kostýmy, výpravnost – to všechno s sebou nese obrovské nároky, obzvláště finanční. A pokud chceme udržet vysokou úroveň provedení, je někdy potřeba přistoupit ke kompromisu v délce, ale ne v kvalitě. Aktuální verze je zkrácená, ale nikoli ochuzená. Zůstává kompaktní, srozumitelná, a přesto silná, zachovává to nejdůležitější, tedy emocionální náboj, vývoj postav i celkovou atmosféru díla. Záleží na každém divákovi, co si z inscenace odnese a jak ho příběh zasáhne.

Jak se těšíš na spolupráci s plzeňskými baletním souborem? Jsi přísný choreograf potažmo pedagog?

Hned při prvním setkání s ansámblem mě mile překvapilo, kolik tu máte mladých tanečníků a tanečnic. Cítím zde obrovský potenciál, energii a chuť tvořit, což je pro mě velmi inspirativní. Soubor má svěží náboj, což může být skvělý základ pro vytváření silných inscenací. Rád pracuji s kolektivem, který je otevřený, flexibilní, ale zároveň i zvědavý. A přesně takový pocit jsem si odnášel z prvního kontaktu s Plzní. Další otázka

je spíše pro tanečníky a studenty, kteří se mnou už měli tu čest (nebo trápení). Myslím si, že začátky se mnou rozhodně nejsou snadné. Musíme se vzájemně pochopit a to si žádá čas. Někdy jsem náročný, ale moje kritika není osobní, nýbrž vychází z touhy po kvalitní práci. Jsem přísný – na sebe i na ostatní – protože věřím, že jen skrz disciplínu a koncentraci může vzniknout něco opravdu hodnotného. Zároveň se ale snažím být spravedlivý. Nevyžaduju nic, co bych sám nebyl ochoten dát. Věřím v upřímnost, trpělivost a důvěru. Vytvoří-li se mezi mnou a souborem respekt a porozumění, dokážeme pak společně vytvořit něco, co má sílu. Možná působím přísně, ale za tím vždy stojí snaha vytáhnout z každého to nejlepší. A věřím, že v Plzni se to podaří!

Máš vždy jasnou představu o tom, jak která scéna či situace bude vypadat, anebo vycházíš ze samotných tanečníků a záleží hodně na tom, co ti nabídnou?

To je opravdu různé – nedá se říct, že bych měl vždycky pevně danou představu nebo naopak vždy vycházel jen z tanečníků. Každá inscenace, každá scéna a vlastně i každý soubor si žádá něco jiného. Jsou momenty, kdy mám hned od začátku naprosto jasnou vizi – vím, jak má situace působit, jakou má mít energii, výraz, dynamiku. Ale jsou i chvíle, kdy se nechám inspirovat samotnými tanečníky – jejich osobností, způsobem pohybu nebo tím, co mi nabídnou při zkouškách. Někdy stačí jeden detail, který někdo přinese přirozeně, a najednou se scéna rozvine úplně jiným směrem, než jsem původně plánoval – a často k lepšímu. Takže bych řekl, že ideální je kombinace obojího. Mít vizi, ale zároveň být dostatečně otevřený tomu, co se může během procesu objevit. Právě díky interakci mezi choreografem a interprety často vznikají ty nejzajímavější momenty.

Se kterým choreografem se ti osobně nejlépe pracovalo a proč?

Možná to bude znít trochu alibisticky, ale s každým choreografem, se kterým jsem měl možnost spolupracovat, jsem se vždycky něco naučil. Každé setkání pro mě mělo smysl – někdy to bylo o inspiraci, jindy o překonávání sebe sama. A paradoxně musím říct, že právě s těmi choreografy, se kterými jsem si lidsky nebo pracovníě úplně „nesedl“, jsem často dosáhl nejlepších výkonů. Možná právě proto, že tam vznikla určitá vnitřní potřeba něco dokázat. Měl jsem v sobě silný motor ukázat, že na to mám – možná i navzdory pochybnostem, které jsem z jejich strany cítil. A i když jsem třeba netančil první premiéru, bylo pro mě velmi důležité, když za mnou choreograf po představení přišel a přiznal, že ho mrzí, že jsem na jevišti chyběl. Takové chvíle si člověk pamatuje.

Díky své fyziognomii patříš do kategorie „danseur noble“ a jsi ideálním představitelem princů. Na svém kontě máš nespočet rolí tohoto typu, ale i řadu dramatických postav, a to jak v klasickém, tak i moderním repertoáru. Která z nich byla tvoje srdcovka?

Ano, to je pravda – princovských rolí jsem během své kariéry tančil opravdu nespočet. Teď mě vlastně trochu mrzí, že jsem si od začátku nezapisoval, kolikrát jsem například ztvárnil Prince v Labutím jezeře. Myslím, že právě tuto roli jsem tančil úplně nejčastěji, a to jak na domácím jevišti, tak jako host v různých divadlech. Na jednu stranu je to krásná role – ikonická, s nádhernou hudbou, a v očích mnoha lidí vrchol klasického baletního repertoáru. Na konzervatoři jsem o ní hodně snil. Vnímал jsem ji jako jakýsi symbol baletního ideálu, jako metu, jíž bych si přál jednou dosáhnout. Nakonec to ale nebyla role, ke které bych měl nejsilnější osobní vztah. Tou největší je bezpochyby Romeo z baletu Romeo a Julie. Tato postava mi dala prostor nejen tanečně, ale především herecky. Romeo v sobě spojuje různé lidské polohy – je to zamilovaný mladík, oddaný přítel, ale zároveň i člověk, který v afektu zabije. Ta obrovská škála emocí mě fascinovala a současně mi pomáhala se naplno herecky projevit, ponořit se do psychologie postavy a nabídnout divákům víc než jen pohyb. Druhá výjimečná role přišla v představení Sólo pro tři od Petra Zusky. Do té doby jsem se v podobném stylu pohybu necítil úplně jistě, a musím přiznat, že jsem s touto rolí opravdu bojoval. Několikrát jsem měl i chuť se jí vzdát. Ale díky trpělivosti a podpoře Petra Zusky jsem v ní nakonec našel sílu a výraz, který jsem do té doby v sobě neobjevil. A právě proto si ji tak cením. Naučila mě překonat sám sebe a otevřela mi dveře do jiného způsobu tanečního vyjadřování. Dodnes mu za tu zkušenost moc děkuji.

Stýská se ti po aktivní taneční kariéře? Chybí ti jeviště?

Být tanečníkem pro mě vždycky znamenalo žít naplno. Miloval jsem večery, kdy jsem vstupoval na scénu a mohl se stát někým jiným – princem, milencem, tragickým hrdinou. Miloval jsem ten okamžik, kdy zhasnou světla a s prvními tóny hudby se rozběhne příběh, který mohu znovu a znovu prožít. Byla to nádherná etapa mého života a možná i proto mě dodnes trochu překvapuje, že mi jeviště samotné nechybí. Co mi ale opravdu chybí, je divák. Ten živý kontakt. Ten zvláštní, tichý dialog, který se odehrává mezi vámi a hledištěm. Ten pocit, když víte, že jste někoho svou interpretací zasáhli, že jste mu něco předali – něco hluboce osobního, co nejde pojmenovat slovy.

Děkuji za rozhovor.

Zuzana Hradilová

Balet

BALET GALA NABÍDL MEZINÁRODNÍ ZÁŽITEK

V pátek 3. května ožilo Velké divadlo mimořádným tanečním večerem, které do Plzně přivedlo špičkové umělce z různých koutů Evropy. Na jevišti zazářila například první sólistka Semperoper Bianca Teixeira i hvězdy hamburského baletu Olivia Betteridge a Alexandr Trusch. Spolu s nimi vystoupili elitní čeští tanečníci a plzeňský soubor, který uvedl i novou choreografii Giacoma Moriho. Večer nabídl i vůbec první uvedení děl Johna Neumeiera a Marca Goecke v Plzni i působivou *Sinfoniettu* Petra Zusky.

Mami Moloniewicz, Gaëtan Pires (Divadlo J. K. Tyla)

Anna-Maria Maas, Jean-Blaise Druenne (Theater Chemnitz)

Gene Goodman, Giuseppe Iodice (Národní divadlo moravskoslezské v Ostravě)

Olivia Betteridge, Alexandr Trusch (Ballett Hamburg)

Tajemný příběh **REBECCY** bere divákům dech

Michael Kunze / Sylvester Levay

Podle románu **Daphne du Maurier**, český text **Michael Prostějovský**, režie **Lumír Olšovský**,
hudební nastudování **Dalibor Bárta**, choreografie **Michaela Dzurovčinová**,
scéna **Ondřej Zicha**, kostýmy **Sylva Zimula Hanáková**
Premiéra 10. května 2025 na Nové scéně

Markéta Pešková

Charlotte Režná, Jan Kříž

Kateřina Chrenková

„Režisérovi Lumíru Olšovskému se podařilo velmi dobře vystavět dynamiku vztahů mezi jednotlivými postavami. Zejména mezi trojicí hlavních protagonistů doutná napětí, které by se chvílemi dalo krájet. Velmi zdařilé je choreografické vedení, které si zakládá na každém detailu. Zejména scény se služebnictvem jsou doslova pastvou pro oči.“

Aleš Honus, NOVINKY.CZ, 11. května 2025

„Superlativy ale pro plzeňskou Rebeccu mám, co se týče hereckých a pěveckých výkonů. Na castingu hlavních rolí si dal Olšovský opravdu záležet, už docela dlouho se mi v českém muzikálu nestalo, aby byl přesný herecký výraz doplněn tak precizním zpěvem.“

Lukáš Dubský, I-DIVADLO, 17. května 2025

„Rebecca je nesmírně náročným titulem, který odkryje silné i slabší stránky každého muzikálového souboru. Plzeňané dokázali, že k české špičce momentálně patří a heslo ‚Když na muzikál, tak do Plzně‘ není jen reklamním sloganem.“

Vítězslav Sladký, MUSICAL-OPERETA.CZ, 20. května 2025

Původní produkce
Vereinigte Bühnen Wien

Muzikál

Martin Holec, Soňa Hanzlíčková, Dušan Kraus

Lukáš Ondruš, Venuše Zaoralová Dvořáková

Jozef Hruškoci, Lucie Pragerová

Závěrečná scéna – požár sídla Manderley

Nechci revoluci, budu pokračovat ve kvalitě

Jozef Hruškoci, jedna z nejvýraznějších osobností plzeňského muzikálového souboru, se od letošní sezóny postaví do jeho čela. Jeho kariéra je od počátku spjata s odvahou, charismatem a mimořádnou proměnlivostí. Od excentrického Nicka Cartera (*Adéla ještě nevečeřela*), přes sebejistého Rambajz-tága (*Kočky*), odhodlaného Jerryho (*Donaha!*), praktického a rozhodného Nicka Prcku (*Něco shnilého!*), citlivého Bruce Bechdela (*Fun Home*) až po posedlého Sweeneyho Todda či démonického a zlomeného Draculu. Nyní však vstupuje do nové kapitoly – z jeviště přechází do manažerské pozice. Jak vnímá svou novou roli? Jaké výzvy ho čekají? A co chce přinést souboru, jehož je sám dlouholetou součástí? Na to vše jsme se ho zeptali v následujícím rozhovoru.

Co tě přivedlo k muzikálu? Pamatuješ si moment, kdy sis řekl – tímhle směrem chci jít?

Popravdě? Aní ne. Nemám žádný zlomový okamžik. Od malička mě bavila hudba, rád jsem zpíval, hrál jsem na několik nástrojů, měl jsem kapelu a bavilo mě vystupovat před lidmi. Chodil jsem na gympl, některé předměty mi šly samy, ale žádný z nich mě skutečně nestrhl. Mojí vášní byla muzika. O muzikálu jsem ale dlouho nic nevěděl. Až moje profesorka zpěvu mě nasměrovala – doporučila mi muzikálový obor na JAMU a připravila mě na talentové zkoušky.

Máš za sebou řadu charakterově odlišných rolí. Které máš raději?

Nevím, mě baví všechny. Které si myslíš, že mi sedí víc?

Za mě? Všechny. Jsi takový multifunkční.

To je milé, děkuju. Ale těžko to posoudím sám. Mě baví objevovat a hledat nové věci. Když máš dobré vedení – což

jsem já vždycky u Lumíra měl, a doufám, že ještě mít budu – je to krásná práce a každá role se dá hrát s chutí. Vyhovuje mi, když dostanu sto připomínek a můžu se je snažit všechny splnit. Ne vždycky to jde, ale hlava jede naplno, musíš myslet na spoustu věcí. Pak je mi jedno, o jakou roli jde.

Překvapila tě nabídka vedení souboru? Nebo tě v minulosti napadlo, že by toto byla také cesta k dalšímu uplatnění?

Upřímně – docela mě to zaskočilo. Nikdy mě nenapadlo, že by mě něco takového mohlo potkat. Ještě týden předtím jsme se s kolegy v šatně bavili, kdo by to mohl být. Pak si mě pan ředitel zavolal a zeptal se, jak bych si představoval svého nového šéfa. Řekl jsem mu svůj názor... a on mi vzápětí nabídku předložil.

Zvažoval jsi dlouho, zda přijmout, nebo to bylo jasné rozhodnutí?

Určitě to chtělo pár dní. Potřeboval jsem si to promyslet, obhájit to sám před sebou, zvážit, co to znamená pro mě, pro rodinu i pro soubor. Zatím do toho pomalu vplouvám a postupně zjišťuji, co všechno role šéfa obnáší. Lumír během svého působení vybudoval značku, která šla prudce nahoru. Jako herec jsem odpovídal sám za sebe, teď jako šéf cítím odpovědnost za celý tým. Mojí ambicí je udržet vysoký standard a zajistit, aby značka plzeňského muzikálu pokračovala. Cítím zodpovědnost i vůči divákům, kteří jsou zvyklí chodit na kvalitní muzikál.

Chci hledat cesty, jak jít dál. I když to občas znamená přeskočit pár překážek nebo se s někým neshodnout.

Soubor brzy doplní dlouholetá šéfká muzikálu Národního divadla moravskoslezského Gabriela Petráková. Jaká bude její pozice?

Gábina od příští sezóny nastoupí jako dramaturgyně a režisérka. Už teď s námi ale spolupracuje na koncertě DJKT Live, který nás čeká 14. září na náměstí. Režijně připraví koncert Jsme muzikál! & ALW a květnovou premiéru muzikálu Obejmout vlny a postupně převezme agendu po současném dramaturgovi Pavlu Bárovi.

Jak tvůj nový post vnímá soubor? Cítíš podporu, očekávání nebo i lehké napětí?

Myslím, že mám velkou podporu. Zároveň ale i velká očekávání – především v záležitostech, které jako herci vnímáme jinak. Dřív jsem měl roli, na kterou jsem se soustředil. Tečka. Teď se mi pohled výrazně rozšířil – stejné věci vidím z úplně jiné perspektivy. Je toho hodně na zpracování. Ale podpora ze souboru tam je. Doufám, že to tak zůstane – a že neklamou.

Jsi připravený přepnout z kamarádkého módu do profesionálnějšího nastavení?

Zatím ne. Ale pracuju na tom. Od září už budu muset umět ty věci oddělit.

Čekají tě i nepopulární rozhodnutí – třeba někoho neobsadit, přestože je to kolega a přítel...

Ano, vím, že se to stane. Možná i to, že někdo ztichne, když půjdu po chodbě. Ale to k tomu patří a já to musím přijmout. Na to se asi nedá úplně připravit. Tahle pozice občas vyžaduje konflikt nebo nesouhlas. A nebude to vždycky jednoduché. Ale pokud se chceš posouvat dál, musíš něco obětovat. I přes to se na tu cestu těším – na hledání řešení, překonávání překážek. Nemyslím tím, že by mi někdo házel klacky pod nohy, to ne. Ale některé procesy jsou nastavené určitým způsobem a je na mně, jak si najít cestu, jak je obejít nebo přeskočit.

Sweeney Todd (2018)

Co je podle tebe na plzeňském muzikálovém souboru výjimečné? A už víš, jakou další cestou bys ho chtěl rozvíjet?
Máme skvělý tým, který se nefláká a opravdu maká. Atmosféra při práci je výborná, což mi nezávisle na sobě potvrdilo hned několik hostujících umělců. A to je podle mě to nejcennější.

Jaké formáty tě nejvíce lákají. Chceš se spíše držet osvědčených děl, nebo dát prostor novinkám a původní tvorbě?

Nějakou představu v hlavě mám. Náš repertoár je velmi divácky oblíbený a zatím nechci žádnou inscenaci stahovat. Měsíc má jen určitý počet dnů, jeviště sdílíme se třemi dalšími soubory a každý z nás má jen omezené množství energie na celý rok. Takže teď si můžeme dovolit připravit jednu, maximálně dvě premiéry za sezónu. Přitom chci zachovat žánrovou pestrost. Ale rád bych dal prostor i méně známým titulům – třeba těm, které se hrají třeba pouze na West Endu a u nás zatím vůbec. Například muzikál pro dva herce – klidně i na velké scéně. Ale to určitě ne hned.

Máš v hlavě už konkrétní tituly?

Ano, mám. Ale zatím je neprozradím.

Green Day's American Idiot (2020)

Uvidí tě diváci ještě na jevišti?

Rozhodně bych chtěl zůstat na scéně, protože právě kvůli tomu jsem do Plzně přišel. Ale určitě už to nebude v každé inscenaci. Chci se teď hlavně soustředit na vedení souboru. Musím se ještě hodně naučit – třeba zjistit, na které dveře zaklepat, když něco potřebuji. Zatím po pátém patře jen bloudím a holky z kanceláří mě vždy s úsměvem nasměrují do správných dveří.

Lumír Olšovský předal vedení souboru po devíti letech – kde vidíš plzeňský muzikál za devět let ty?

Devět let je zároveň dlouhá i krátká doba. Kdo ví, kde budu já – třeba po roce zjistím, že se na tu roli nehodím, že to nevyhovuje mně ani souboru. Když se zamyslím, co všechno Lumír dokázal vybudovat a vymyslet, říkám si: „Ty kráso, co ještě přinést, abych se neopakoval nebo nikoho nepopíral?“ Ale věřím, že i za devět let bude plzeňský muzikál plný skvělých, pracovitých umělců, bude nabízet kvalitní tituly a bavit diváky minimálně tak jako teď.

Děkuji za rozhovor a přeji ti, ať se ti v nové roli daří stejně dobře jako na jevišti.

-mar-

Muzikál

Koncertní pocta Andrewu Lloyd Webberovi

Uvádíme pouze 29. listopadu, 4. prosince 2025 a 6. ledna 2026 na Nové scéně

Ilustrační foto – koncert Michael Prostějovský Superstar (2023)

Vzhledem k velkému zájmu o aktuálně uváděné tituly se vedení souboru rozhodlo divákům místo obvyklé podzimní premiéry nabídnout muzikálový koncert s výběrem hitů „nekorunovaného krále světového muzikálu 20. století“ Andrewa Lloyda Webbera. Za doprovodu orchestru muzikálu DJKT během trojice koncertů zazní nejslavnější songy legendárních i méně známých děl britského hitmakera. Diváci tak mohou zavzpomínat na muzikály, které se plzeňského uvedení dočkaly již v minulosti – *Evita*, *Kočky*, *Josef a jeho úžasný pestrobarevný plášť* nebo *Sunset Boulevard*, připomenout si hity z aktuálně uváděné rockové klasiky *Jesus Christ Superstar*, ale také si poslechnout „ochutnávky“ titulů, které se na plzeňských jevištích dosud neobjevily – *Fantom Opery*, *Pískání po větru* nebo *Líp se loučí v neděli*. Součástí programu bude i několik hudebních čísel z muzikálů, které zatím nezazněly na žádné z českých scén – *Starlight Express*, *Aspects of Love*, *Love Never Dies*, *School of Rock* nebo *Bad Cinderella*. Kromě sólistů souboru muzikálu vystoupí v několika číslech také členové Muzikálového studia DJKT. Koncert *Jsme muzikál! & ALW* připraví budoucí kmenová režisérka souboru Gabriela Petráková, jejíž práci mohou diváci znát díky zmíněnému muzikálu *Josef a jeho úžasný pestrobarevný plášť*, hudební nastudování tentokrát společně zajistí dirigenti Dalibor Barta a Vojtěch Adamčík.

MAMMA MIA!

NA JUBILEJNÍ NOCI S OPEROU ZAZNÍ MAMMA MIA!

Desátý ročník open-air akce Noc s operou nabídne divákům mimořádnou událost – slavný hit-muzikál *Mamma Mia!* Romantický příběh zalitý letním sluncem a slavnými melodiemi legendární skupiny ABBA jako *Dancing Queen*, *Money, money, money* nebo *The Winner Takes It All* slibuje příjemnou, zábavnou a dynamicky roztančenou podívanou. V Amfiteátru Lochoťín se představí 26. a 27. června 2026, předprodej vstupenek startuje 15. září 2025, abonenti DJKT mohli využít předprodej od 1. září.

FESTIVAL NA SCÉNU! PŘIVEDL MUZIKÁLOVÉ HVĚZDY I TALENTY DO PLZNĚ

Od 17. do 22. června 2025 se v Novém divadle konal 8. ročník festivalu Na scéně!, který představil špičku uměleckých škol a otevřel svět muzikálu široké veřejnosti. V pěti večerech se představily školy z Plzně, Prahy, Košic a Brna – od komediální retro jízdy přes hit-muzikál *Mamma Mia!* až po emotivní *Fun Home* studentů JAMU, který se stal vrcholem přehlídky. Během festivalu probíhaly více než dvě desítky workshopů a besed s profesionály, například zpěvačka Michaela Nosková přiblížila techniku beltingu, tanečník Lukáš Prokop rozhýbal těla účastníků a nechyběl ani pohled do zákulisí divadelních profesí – od scénografie přes líčení a paruky až po dabing či zvuk v kulturních sálech. Závěrečný koncert 22. června spojil absolventy pěveckého workshopu s muzikálovými sólisty DJKT – včetně vystoupení dvou šéfů – odcházejícího Lumíra Olšovského a nastupujícího Jozefa Hruškociho. Letošního ročníku se zúčastnilo přes 1600 návštěvníků – festival tak opět potvrdil, že jeho dveře jsou otevřené pro všechny, od studentů přes pedagogy až po nadšené diváky.

1

2

- 1 | Lukáš Prokop
- 2 | Dalibor Bárta
- 3 | Kateřina Herčíková,
Andrea Holá, Eva Staškovičová
- 4 | Charlotte Režná,
Lumír Olšovský
- 5 | Pavel Kantořík

Muzikál

ZAKOUSNĚTE SE DO KOSTÝMŮ

V říjnu uplyne 30 let od světové premiéry legendárního českého muzikálu *Dracula* Karla Svobody, Zdeňka Borovce a Richarda Hese. Přijměte naše pozvání a oslavte to spolu s námi. Speciální atmosféra zavládne už v sobotu 18. října na slavnostním představení s několika překvapeními, ale pokračovat v oslavách budeme i na obou reprízách 19. října. Užijte si tato tři představení s námi i vy a přijďte v kostýmu upíra, vampýrky nebo jiné temné bytosti noci. Líčení ani převlek nejsou povinné, ale rozhodně potěší – ať výročí připomeneme oslavou, na kterou se nezapomíná!

3

NEZMEŠKEJTE ŘÍJNOVÉ MY FAIR LADY – DALŠÍ ŠANCE BUDE AŽ NA JAŘE

Oblíbený klasický muzikál *My Fair Lady* o umolousané londýnské květinářce Líze Doolittleové a její proměně pod vedením profesora lingvistiky Henryho Higgínse oslaví v říjnu 60. reprízu! Jako obvykle se i při této výjimečné příležitosti diváci mohou těšit na mimořádný program – kromě obvyklé autogramiády a focení s hlavními představiteli diváky o pauze čeká ve foyer také plesový tanec s Lízou a Higgínsem. Po čtyřech říjnových reprízách se na pouhā tři představení *My Fair Lady* můžete těšit znovu až v dubnu!

4

KLEC BLÁZNŮ BODUJE U KRITIKŮ, PAVEL KANTOŘÍK VSTOUPIL DO SÍNĚ SLÁVY

V pátek 13. června byly v rámci mezinárodního festivalu pro hudební divadlo Dokořán slavnostně vyhlášeny výsledky 8. ročníku Cen magazínu Musical-opereta. Jako mimořádnou inscenaci roku 2024 odborná porota zvolila *Klec bláznů* v režii Viléma Dubníčky, která si získala srdce diváků i kritiků svou energií, nadhledem a přesvědčivým hereckým obsazením. V divácké kategorii Nejoblíbenější herec obsadil třetí místo Martin Holec za svou trojroli Šaška, Sluhy a Profesora v nesmrtelném *Draculovi*. Do pomyslné síně slávy a mezi bardy českého muzikálu a operety byl uveden dirigent Pavel Kantořík, oceněný za celoživotní přínos hudebnímu divadlu a svůj nezaměnitelný rukopis.

5

PAVEL ŠVANDA ZE SEMČIC. MUŽ S VIZÍ A KURÁŽÍ

Když 1. listopadu 1865 zazněla v Plzni první slova *Romea a Julie* v českém překladu, málokdo tušil, že právě začíná éra stálého českého divadla ve městě. Stála za tím odhodlanost a vize jednoho muže – Pavla Švandy ze Semčic (1825–1891).

Tento dramatik, režisér, podnikatel i neúnavný popularizátor divadla byl klíčovou postavou českého divadelnictví 19. století. Díky němu se Plzeň stala po Praze druhým městem s trvalou profesionální českou scénou. Švanda vedl plzeňské divadlo v letech 1865–1875 a poté ještě několikrát až do roku 1886. Jeho soubor se stal líhní talentů, mezi které patřili Eduard Vojan, Hana Kvapilová či Josef Šmaha. Švanda byl známý svým důrazem na kvalitu a profesionalitu, čímž významně přispěl k rozvoji českého divadla. Nebál se sahat po dílech Shakespeara, Schillera či Molièra, ale zároveň s vervou uváděl české autory – Tyla, Šamberka nebo Sabinu. Právě tahle dramaturgická rovnováha mezi světovou klasikou a domácím dramatem se stala znakem plzeňského divadla na dlouhá desetiletí.

Na jeho počest byla ve foyer Velkého divadla v Plzni umístěna busta, připomínající jeho přínos české kultuře. Díky Pavlu Švandovi ze Semčic se Plzeň stala významným centrem českého divadla, jehož tradice trvá 160 let. Při příležitosti tohoto historického milníku, budou 1. listopadu 2025 po dvanácté uděleny Ceny ředitele DJKT, jejímiž nositeli jsou například Miroslav Horníček, Ladislav Smoček, Ivan Pařík, Jiří Žalud, Eva Urbanová, Pavel Pavlovský, Marie Caltová, Monika Šváblová, Miroslav Hradil, Pavel Klečka, Klára Kuchínková, Jevhen Šokalo, Ivana Veberová, Jozef Hruškoci, Jarmila Hruškociová, Stanislava Topinková Fořtová, Karel Audy, Pavel Režný, Richard Ševčík či Kateřina Chrenková.

ARTUŠ REKTORYS – DEVADESÁT LET V HARMONII

Skladatel, hornista a dlouholetý člen operního orchestru DJKT Artuš Rektorys oslavil na jaře významné životní jubileum – devadesáté narozeniny. Jeho hudební dráha je neodmyslitelně spjatá s plzeňským divadlem i kulturním životem města. V orchestru opery působil více než čtyři dekády, dlouhá léta se také věnoval výuce na konzervatoři i v lidové škole umění. V šedesátých až osmdesátých letech spolupracoval s činohrou jako korepetitor a autor hudby, především s režiséry Otou Ševčíkem a Lídou Engelovou – jeho hudba doprovázela inscenace jako *Růže a kříž*, *Urfaust*, *Idiot*, *Parádní pokoj*, *Othello*, *Romeo a Julie* a další. V oblasti hudební tvorby zanechal výraznou stopu také díky větším kompozicím, například baletu *Hrozba*, mši *Missa festa* či muzikálu pro děti *Doktor Bolito a jeho zvířátka*. Za celé divadlo přejeme pevně zdraví, neutuchající vitalitu a životní nadhled.

MIROSLAV HRADIL – OPORA PLZEŇSKÉHO BALETU

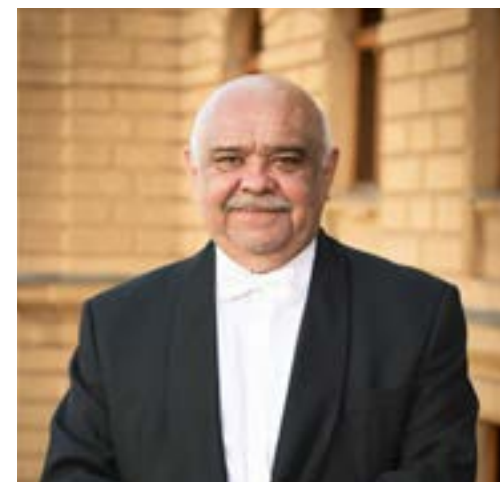
Miroslav Hradil, bývalý sólista baletu a nepostradatelný člen souboru, brzy oslaví krásné kulaté jubileum. Po studii na brněnské Taneční konzervatoři přijal angažmá v Národním divadle v Praze, odtud vedly jeho kroky na plzeňské jeviště, na němž ztvárnil celou plejádu technicky i herecky náročných rolí – připomeňme trojici princů z baletů P. I. Čajkovského *Labutí jezero*, *Louskáček* a *Šípková Růženka*, Franze z *Coppélie*, Basila z *Dona Quijota*, herecký um prokázal především jako Johannes Friedemann v baletu *Malý pan Friedemann* či jako Gustav von Aschenbach ve *Smrti v Benátkách*. Po ukončení taneční kariéry se stal tajemníkem baletu a výrazně tak přispívá k chodu souboru a podporuje výchovu mladých tanečníků, nejen v souboru, ale také v Baletní škole DJKT. K životnímu jubileu přejeme pevně zdraví, radost z práce a mnoho tvůrčích let!

JEVHEN ŠOKALO – HLAS ZRAJÍCÍ JAKO VÍNO

Basista Jevhen Šokalo, rodák ze Lvova, oslavil v srpnu šedesáté páté narozeniny. Už během studií debutoval v kyjevské Národní opeře a získal ocenění v Soutěži mladých pěvců Ukrajiny. Po působení v několika operních domech zakotvil v roce 1993 v Českých Budějovicích a od roku 1998 je sólistou opery DJKT v Plzni. Ztvárnil zde desítky významných rolí – Kecala, Vodníka, Revírníka, Borise Godunova, Gremina, Mefistofela i Attilu. Jeho repertoár sahá od české klasiky po italskou a ruskou operu a stal se jedním z předních a oblíbených sólistů operního souboru. Za sebou má hostování ve Francii, Německu, Rakousku, Japonsku i Kanadě. K jubileu přejeme pevně zdraví a další inspirativní role!

PETR KOFROŇ – HYBATEL OPERNÍCH PROMĚN

V srpnu oslavil sedmdesátý dirigent, skladatel a hudební vizionář Petr Kofroň, který v letech 1996–2004 stál v čele operního souboru DJKT. Pod jeho vedením se plzeňská opera otevřela novým režijním přístupům i dramaturgickým objevům. Do města přivedl výjimečné režiséry, kteří do té doby působili mimo operní scénu, a nastartoval odvážný dialog mezi tradicí a modernou. Na repertoáru se vedle světové klasiky objevily i méně známé české opery, barokní díla či soudobé novinky. Inscenace vzniklé v této době se vyznačovaly silnou výtvarnou poetikou, hudební přesností a smělou vizí. Plzeňské jeviště se díky němu stalo prostorem pro hledání, objevování i nové podoby hudebního divadla. Přejeme vše dobré, pevně zdraví a neutuchající inspiraci do dalších let.

NÁVRAT BAREV – ALEXANDER SÁDLO OPĚT V PLZNI

Z Plzně se vydal do světa. Po desítkách let se nyní symbolicky vrací – do místa, kde kdysi začal malovat kulisy, snít a tvořit. Divadlo J. K. Tyla za podpory statutárního města Plzně a Plzeňského kraje připravuje výstavu malíře Alexandra Sádla, kterou můžete navštívit ve foyer Nové scény od 24. září do 7. prosince 2025. Výstava bude pokračovat v roce 2026 na zámku Nebílovy a vyvrcholí v roce 2027, kdy si připomeneme 100 let od autorova narození, v Galerii Klatovy / Klenová. Alexander Sádlo, mistr smaltu a jasných barev, propojoval řemeslnou zručnost s intuicí a lidskostí, v jeho díle se odráží nejen umělecké mistrovství, ale i inspirativní příběh o odvaze, vytrvalosti a lásce k umění. Jeho práce jsou zastoupeny v národních sbírkách v Austrálii a během jeho života byly vystavovány na výstavách v Austrálii, Francii, Japonsku, České republice a Anglii.

LEŽERNÍ PÁTEK: ZÁŽITEK NEMUSÍ BÝT NAŠKROBENÝ

Moc práce, málo času? My tomu rozumíme. A právě proto vyhlašujeme „ležerní pátky“. Milí diváci, každý první pátek v měsíci můžete dorazit do divadla přesně tak, jak se vám chce. Z práce rovnou k nám? Bezva! Ať už máte oscarovou róbu, nebo džíny, nenechte se odradit. Děkujeme všem za pochopení a přejeme pohodlný kulturní zážitek.

DJKT LIVE! – ROZEZNÍME CELÉ MĚSTO

V neděli 14. září se DJKT připojí k oslavám výročí Plzeň – Evropské hlavní město kultury 2015. Od 18.00 na náměstí Republiky představí program, který propojí všechny umělecké soubory. Diváky čeká podmanivá směs operních árií, výběr muzikálových hitů, okouzující baletní scény i tajemná činohra, která promluví jazykem melodramu. Unikátní bude zapojení obou orchestrů – operního i muzikálového – které budou hrát z prostor Nového divadla. Zvuk i obraz bude přenášen na náměstí Republiky, čímž vznikne výjimečné propojení scénického umění a veřejného prostoru. Tento inovativní přístup nabídne divákům mimořádný zážitek, který překračuje hranice klasického divadelního formátu.

Fandíme Divadlu

10. – 18. 9. 2025
Plzeň

33. Mezinárodní festival Divadlo

Za podpory

Divadelní Plzeň

Vodárna Plzeň

Generální mediální partner

Mediální partner

Pořádá město Plzeň, Divadlo J. K. Tyla a Divadelní obec ve spolupráci s Divadlem Alfa a z. ú. Johan.

Filmový Festival **Finále Plzeň** 26/09—01/10/2025

28. říjen Město **Plzeň**

Plzeňské oslavy vzniku republiky

- Průvod světél a ohňostroj
- Hudební program

Více než 30 zajímavých míst za zvýhodněné vstupné.

1918—2025
28

Užijte si den s rodinou!
plzen28rijen.eu

HOTEL CENTRAL PARTNERSKÝ HOTEL DJKT

Sleva 20 % na ubytování pro diváky DJKT, sleva 10 % na vstupenky pro hosty Hotelu Central.*

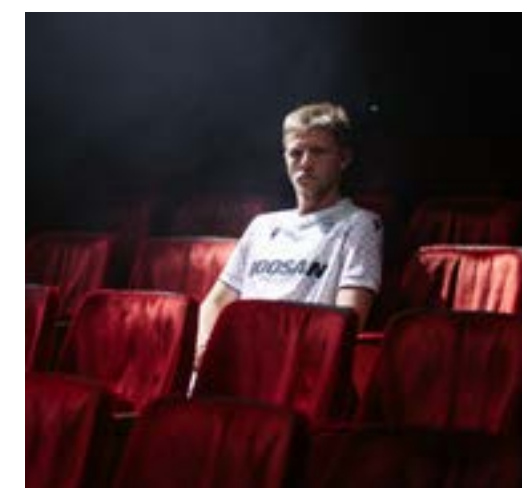
*Sleva v hotelu bude divákům DJKT poskytnuta po předložení vstupenky platné v den ubytování hostů Hotelu Central bude sleva na vstupenky DJKT poskytnuta po předložení hotelového průkazu platného v termínu představení.

HOTEL CENTRAL

VIKTORKA NA PRKNECH, KTERÁ ZNAMENAJÍ SVĚT

Fotbal a divadlo. Koncem června FC Viktoria Plzeň představila ve spolupráci s Divadlem J. K. Tyla novou bílou sadu dresů. Druhá sada pro novou sezónu nese speciální vzor inspirovaný elegancí divadelního světa a odkazem na kulturní dění v Plzni. Dresy jsou vyrobeny výhradně z ekologického materiálu Eco-Fabric – látky získané z recyklovaných PET lahví.

Oddělení prodeje a služeb – PŘEDPLATNÉ

Smetanovy sady 16, 301 00 Plzeň
tel.: +420 378 038 444
e-mail: predplatne@djkt.eu

Pokladna předprodeje – VSTUPENKY

Smetanovy sady 16, 301 00 Plzeň
tel.: +420 378 038 190
e-mail: vstupenky@djkt.eu

Divadelní pokladny

(otevřené vždy hodinu před začátkem představení)

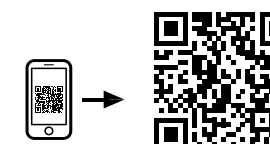
Velké divadlo Smetanovy sady 16, 301 00 Plzeň
tel.: +420 378 038 128

Nová scéna Palackého náměstí 30, 301 00 Plzeň
tel.: +420 378 038 059

Malá scéna Palackého náměstí 30, 301 00 Plzeň
tel.: +420 378 038 439

Předprodej vstupenek na prosinec od 15. září.

Program DJKT

„Odkud jsme přišli?
A kam jdem?“
„Víte snad vy, kam jdete?“

Milan Kundera

JAKUB A JEHO PÁN

V hlavních rolích Martin Stránský a Jaroslav Matějka

Režie Adam Doležal

Premiéra 13. prosince 2025 ve Velkém divadle

Kulturní Plzeň

MINISTERSTVO
KULTURY

PLZEŇSKÝ KRAJ

Vydalo Divadlo J. K. Tyla, příspěvková organizace, zřizovatel město Plzeň, za finanční podpory MK ČR a Plzeňského kraje.